

га на четенето, изключени са от процеса на усилено херметизиране на поетическите почерци, завръщат се в недиференцираността на писането, отново попадат в хаоса, в неразчленимостта на неасимилираните влияния. Изумителният резултат от този херменевтичен автопрочит е въвеждането на дисконтинуалното, на дискурсивния срыв в пространството на класичността. И тук наистина се отваря безпределна проблематика за анализ: защо в българската културна ситуация класическото /ако го мислим по Т. С. Елиът/ е до такава степен отявлено парадоксализирано, че е припознато тъкмо в своята противоположност..?

От интересувания ни отрязък - вътрешния миницикъл "Нирвана" - "В часа на синята мъгла" - отпадат три, неподчинени на логиката на класическия дисконтинуитет текста: "Ледена стена" /разположено между "Тома" и "Духът на възжелението"/; "Възхожда тя" /между "Да славим пролетта" и "По-близо до заход"/ и "По здрач" /между "Майска вечер" и "Недейте я разбужда"/. Изличаването им определено глобализира и философизира лирическият поток, недвусмислено устремен от абсурдната Нирвана към постижимата, неизбежна, неотменима Нирвана. Изпадането на тези творби от Яворовия дискурс своевременно задейства потиснати преди релации между оцелелите построения, явно прочетени от Яворов или като кодове /т.е. с характер на същностни пропозиции/, или като техни изотопични, периферни варианти.

"Духът на възжелението" привнася важен нюанс в осмислянето на Нирвана: апострофирайки, полемизирайки, дори пародирайки по-ранните "Демон" и "Песен на песента ми", това послание, въпреки грубия си алегорически схематизъм, изрича една крупна теза, усиливаща внушението за непостижимата Нирвана - Азът е несвободен дори в абсолютната свобода, обременеността му със самия себе си препятства себепостигането в покоя, титаничното "себе си" завинаги отдалечава Нирвана. Устойчивото, хипостазирано "себе си" сраснатостта между Аза и неговата "маска" /или романтично клишираната му субституция/ осуетява и така силно бленуваната комуникативна споделимост, отдалечава състоянието на блажено чезнене-потопяне в тъпната, в забравата и безсмислието, с една дума, в Другостта /"Маска"/.

"Към брега" звучи подривно или поне полемично спрямо актуалните критически риторички: далечният, заветен бряг, символният